

FELLES MÅL

10 landsomfattende organisasjoner og 37 stortingsrepresentanter har gått sammen om dette politiske dokumentet som skisserer felles politiske målsettinger og som konkluderer med nei til norsk medlemskap i EF (EEC). Etter at dokumentet ble lagt fram, har enda flere gått mot EF. Det er nå minst 44 EF-motstandere på Stortinget.

I ordskiftet om EEC har brede folkegrupper — blant andre talsmenn for ungdommen — tatt klar avstand fra fullt medlemskap for Norge. I Stortinget har 37 representanter fra fire partier stemt sammen for følgende forslag:

1: «Stortinget ber regjeringa om å endre siktemålet for tingingane med EF frå fullt medlemskap til tingingar om avtaler som fremjar samarbeidet mellom Noreg og EF på avgrensa område, og som på same tid kan tena til å styrkja samarbeidet mellom sjølvstendige land i det internasjonale samfunnet.

2: Eit hovudsiktemål må vera å koma fram til marknadsløysingar som tryggjer frihandelen mellom EF, Noreg og andre EFTA-land etter dei retningslinjer som er kjende frå EFTA-samarbeidet.»

Også utenfor Stortinget har representanter for ulike partier og organisasjoner gitt tilslutning til en annen løsning enn fullt medlemskap. Med utgangspunkt i ovennevnte forslag har undertegnede stortingsrepresentanter og landsomfattende organisasjoner gått sammen om denne uttalelsen:

Felles mål

Striden om norsk medlemskap i EEC har samlet mennesker med ulike oppfatninger til kamp for grunnleggende felles mål.

Vi ønsker å føre videre kampen for like-

verd mellom menneskene, i innflytelse, i økonomiske, kulturelle og sosiale kår. Til det trenger vi fortsatt vekst — men en vekst som ikke øker presset på det enkelte menneske eller undergraver vårt eget livsmiljø ved en kortsynt bruk av naturressursene.

Vi ønsker å opprettholde en variert bosetting i landet vårt og skape et bedre samspill mellom grender, tettsteder og byer. I et slikt Norge tror vi at vi også kan ta bedre vare på naturressursene, norsk språk og kultur, og demme opp for de alvorlige sosiale problemene som skapes av konsentrasjon i pressområdene.

Vi har en jevnere fordeling av råderetten over ressursene enn i de fleste andre land. Dette har gitt brede folkegrupper grunnlag for politisk innflytelse. Vi ønsker å bygge ut demokratiet, også på nye områder av samfunnslivet.

Men vi har også store oppgaver utenfor vårt lands grenser. Vi må gå inn for en internasjonal handels- og finanspolitikk som ikke utbytter utviklingslandene. Vi ønsker å arbeide for å forebygge krig og sikre fred i verden. Vi må medvirke til å verne om menneskehetens felles naturressurser. Vi vil delta i alt det internasjonale samarbeid som trengs for å virkeliggjøre disse målene.

Vi mener at EEC-medlemskap vil bety at vi svekker vår mulighet til å bygge vårt eget samfunn slik vi selv ønsker å gjøre det og at

vi skjerper de utviklingstendensene som trekker i retning av økt konsentrasjon i verdenssamfunnet.

Grunnlaget for denne vurdering finner vi bl. a. i de linjer som med utgangspunkt i Roma-traktaten er trukket opp for den framtidige utbygging av EEC til en økonomisk og politisk union. Det er dette vi må ta stilling til og ikke bare resultatet av forhandlingene om de spesielle vilkårene for norsk tilslutning.

Spørsmålet er hvordan vi best kan forme det samfunn vi ønsker at Norge skal være, og hvordan vi best kan yte vår internasjonale innsats: Ved at Norge går opp i EEC, eller ved at vi bygger på den selvstendighet vårt land eier i dag.

Vi må særlig beskytte oss mot følgene av:

— at viktige beslutninger i vår politikk skal bli overført fra Stortinget til overnasjonale organer som står fjernt fra det norske samfunn, og som folk her i landet ikke kan øve stor innflytelse på.

— fri kapitalbevegelse og fri etableringsrett, som vil gi enda større muligheter til investeringer og oppkjøp på tvers av landegrensene, på bekostning av de små og svakere enheter. Dette vil medføre at avfolkningen av distriktene tiltar og presset øker i de store sentra. Det vil også føre til at utenlandsk kapital får økt kontroll over norsk næringsliv.

— en arbeidsmarkedspolitikk som fører til at mennesker blir brikker fordi de må flytte dit det er bedriftsøkonomisk mest lønnsomt å produsere. Det kan også bidra til å presse lønningene og skape motsetninger mellom lønnstakere.

Det er slike spørsmål striden står om. Det er en utbredt oppfatning at de økonomiske utslag ikke blir så store at de kan være avgjørende for valg av tilknytningsform. Derimot er det mulig at kårerne for mange mennesker kan bli forringet om vi går inn. Vi mener blant annet at det innenfor EEC blir vanskeligere å fordele resultatet av den økonomiske veksten slik vi ønsker.

Vi frykter også at medlemskap i EEC vil svekke Norges evne til å arbeide for våre internasjonale mål, å beskytte naturressursene og fremme økonomisk utjamning mellom folkene. EEC er en avgrenset økonomisk og politisk blokk, som i flere retninger kan virke til å utdype skillelinjene i verdenssamfunnet.

Kravet om folkeavstemning er godtatt av alle. Spørsmålsstillingen ved avstemningen må bli slik at folket får ta standpunkt til EEC's grunnleggende politikk, ikke bare til resultatet av forhandlingene.

EEC-medlemskap ville bety en gjennomgripende endring for landet. Det norske folk har hittil stått samlet i avgjørende øyeblikk i vår historie. Dette har gitt oss styrke i

vanskelige tider. Vi må ikke komme i den situasjon at den politiske ledelsen gjør dyptgående endringer i samfunnet uten at dette har bred tilslutning i folket.

Etter den utvikling saken har hatt, må vi holde sammen i en bred folkelig motstand mot norsk medlemskap i EEC. Vi vil arbeide for å samle det norske folk om våre felles mål. Vi står for ulike syn i mange spørsmål, men i dette står vi sammen.

Arbeidernes Ungdomsfylking. Norges Bygdeungdomslag. Kommunistisk Ungdom. Norges Godtemplar Ungdomsforbund. Kristelig Folkepartis ungdom. Norges Unge Venstre. Noregs Mållag. Sosialistisk Folkepartis Ungdom. Noregs Ungdomslag. Senterungdommens Landsforbund.

John Austrheim. Inge E. Bartnes. Torbjørn Berntsen. Per Borten. Teddy Dyring. Hallvard Eika. Oddleif Fagerheim. Bergfrid Fjose. Edmund Fjærvoll. Bjarne Flem. Einar Førde. Valter Gabrielsen. Gunnar Garbo. Johannes Gilleberg. Asbjørn Granheim. Arnt Hagen. Sverre Helland. Arne Kielland. Peter Kjeldseth Moe. Johan Kleppe. Sverre L. Mo. Einar Moxnes. Knut Myrstad. Tove Pihl. Hans Hammond Rossbach. Kåre Rønning. Ola O. Røssum. Karsten Seland. Anton Skulberg. Erland Steenberg. Bjørn Unneberg. Aslak Versto. Johan A. Vikan. Arnold Weiberg-Aurdal. Willy Wold. Johan Østby. Karl Aasland.